

NÄLÄNHÄTÄ JA MUSTASOTNIALAIS-DUUMA

Ei ole vielä kovin pitkä aika siitä, kun ostettavissa olevat sepustelijat, viimevuotisen sadon tekemän vaikutelman nojalla, ennustelivat ylvästellen „uuden agraarisuunnan” siunauksellisista seurauksista, ja eräät naiivit henkilöt julistivat heidän perässään, että maataloudessamme on alkanut käänne, nousu koko Venäjän mitassa.

Nyt, juuri kun on päästy vuoden 1906 marraskuun 9 p:n asetuksen 5-vuotispäivään, miltei puolet Venäjistä käsiteltävä nälänhätä ja kato todistaa mitä kouraantuntuvimmalla ja kumoamattomimmalla tavalla, miten paljon tahallista valhetta tai lapsellista ymmärtämättömyyttä on piillyt noissa Stolypinin agraaripolitiikkaan pannuissa toiveissa.

Yksinpä hallituksenkin laskelmien mukaan, joiden tarkkuuden ja „vaatimattomuuden” ovat todistaneet aikaisemmat nälänhädät, kato-onnettomuus on kohdannut 20 lääniä; 20 miljoonalla hengellä väestöstä „on oikeus elintarvikeavustuksen saamiseen”, t.s. he pöhöttivät nälästä ja hävittävät talouttaan.

Kokovtsov ei olisi finanssiministeri eikä vastavallankumouksellisen hallituksen päämies, ellei hän „lohduttelisi”: katoa ei, näettekös, ole, on vain — „huono sato”; nälänhätä „ei aiheuta sairauksia”, vaan päinvastoin „toisinaan auttaa” niistä pääsemään, kertomukset nälkääkärsivien hädästä ovat pelkkää sanomalehtien keksintöä — sen todistavat kaunopuheisesti kuvernöörit; päinvastoin, „huonon sadon alueilla eivät taloudelliset olot ole lainkaan niin kovin huonot”; „ajatus väestön ilmaisesta ruokkimisesta on vahingollinen”; ja lopuksi, toimenpiteet, joihin hallitus on ryhtynyt, „ovat riittäviä ja oikea-aikaisia”.

Perustuslaillisen hallituksen päämies unohti vielä mainita nerokkaasta keksinnöstään taistelussa nälänhätää vastaan: poliisikyttien valtuuttamisesta järjestämään „apua nälkääkärsiville”.

„Yhteiskunnallinen avustus” on nyt lopetettu jopa legaalisten liberaalisten järjestöjenkin taholta, ja saratovilainen poliisikyttä on nälkäänäkevien monopolistisena huoltajana voinut esteettömästi juopotella kapakoissa niillä lainavaroilla, jotka oli hänelle uskottu nälkäänäkeviä varten.

Oikeistolaiset maaorjuuttajat ovat tietysti ihastuksissaan „hrra Ministerineuvoston puheenjohtajan seikkaperäisestä ja niin sanoaksemme kaikkikäsitävästä puheesta” (edustaja Vishnevski, marraskuun 9 pn istunto); orjamieliset loka-kuulaiset ovat tietysti kiirehtineet todistamaan ehdottaessaan Duumassa siirryttäväksi seuraavaan asiaan, että „hallitus on aikanaan osoittanut huolenpitoa ryhtymällä toimenpiteisiin katoseurausten voittamiseksi”; ja eräs heidän johtomiehistään (eikä tavallisista kuolevaisista!) on järkeillyt syvämietteisesti „kalakonservien vapaasta kierrosta, jotta väestö voitaisiin turvata tarkoituksenmukaisella ravinnolla”.

Nälänhädän aiheuttama lavantauti, keripukki, koirilta riistettyjen raatojen sekä sellaisen tuhka- ja lantasekoteleivän käyttäminen ravinnoksi, jollaista näyteltiin Valtakunnanduuman istunnoissa — kaikki tuo on lokakuulaisille olematonta. Ministerin sana on heille laki.

Entä kadetit? Tällaisessakaan kysymyksessä he, sen sijaan että olisivat rehellisesti arvostaneet hallituksen halpamaisen menettelyn, eivät keksineet mitään parempaa kuin puhujansa Kutlerin suun kautta „tehdä rauhoittavia johtopäätöksiä Ministerineuvoston puheenjohtajan laajasta puheesta” (marraskuun 9 pn istunto); ja ehdottaessaan siirryttäväksi seuraavaan asiaan he sanoivat hellävaroen hallituksen toimintaa vain „puutteellisesti (!) suunnitelluksi, riittämättömäksi ja sellaiseksi, joka ei läheskään aina (!) ole ollut oikea-aikaista”...

Elintarveavun muotoja ja sen järjestämistä koskeva kysymys on vain toinen puoli asiasta, kuten sosialidemokraattiedustaja, toveri Belousov, aivan oikein huomautti puheessaan. Vähemmän tärkeä ei ole se peruskysymys, joka herää aina silloin, kun tulee puhe nälänhädestä —

nälänhädän *syitä* ja kadontorjuntatoimenpiteitä koskeva kysymys.

Oikeistolaisista maaorjuuttajista ratkaisu on „varsin yksinkertainen”: musikka-„laiskurit” on pakotettava tekemään työtä vielä enemmän ja silloin „hiä hankkii”. Kurskilainen patavanhoillinen Markov 2. pitää „hirveänä”, että „365 päivästä musikka tekee töitä 55—70 päivää, mutta 300 päivänä ei tee mitään”, vaan loikoilee uunilla „vaatien kruunun annosta”.

Natsionalisteihin ja lokakuulaisiin kuuluvat puoli-maaorjuuttajat katsovat „syvemälle”: velvollisina ylistämään esivaltaa he koettavat yhä vakuutella, että „nälänhätäkysymys tulee ratkaistuksi radikaalisesti silloin, kun maat siirtyvät heikkojen ja juoppojen käsistä voimakkaiden ja raittiiden käsiin”, „kun toteutetaan manalle menneen P. A. Stolypinin suunnittelema uudistus, kun pääsee voitolle voimakkaisiin nojautuminen” (Kelepovskin puhe Duumassa marraskuun 9 pn istunnossa).

Mutta marraskuun 9 pn asetuksen äskeiset, kaukonäköisimmät kannattajat alkavat jo tuntea, että tuon „suuren uudistuksen” yllä leijuu surman henki. Saratovin edustaja N. Lvov, joka on ollut ja „on marraskuun 9 pn lain kannalla”, kertoo Duumalle seuraavista vaikutelmista, jotka on saatu „olemalla kosketuksessa todellisuuteen”: — „kaikki se, mitä te puhutte täällä Valtakunnanduudessa, on jotenkin hirveän kaukana siitä välittömästä lähimmästä kurjuudesta, jonka te näette omin silmin”. „Tarvitaan suurta varovaisuutta ja on säälettävä sitä väestönosaa, josta eräät tahtovat olla välittämättä. Marraskuun 9 pn lain ansiosta on eräihin lääneihin, m.m. Saratovin lääniin, ilmaantunut paljon uutta väkeä, maan hinta on noussut ja köyhimmän väestönosan asema on käynyt äärimmäisen vaikeaksi... Talonpoikaisväestön keskuudessa voimistuu hirveä viha ja kurjuuden kirous, joita vastaan pitäisi ryhtyä joihinkin toimenpiteisiin... Eihän voimakkaisiin nojautuminen lainkaan merkitse sitä, että köyhimmät on nujerrettava lopullisesti ja jätettävä heidät tuhoutumaan kurjuuteen” j.n.e. y.m.s.

Sanalla sanoen vaikutelmat, jotka „on saatu olemalla kosketuksessa todellisuuteen”, alkavat avata tuon „marraskuun 9 pn lain kannalla olevan” tilanherran silmiä.

Verrattomasti syvällisempää epäilyä sen suhteen, että Stolypinin „maareformi” olisi pelastus, on tämän vuoden

nälänhätä kylvänyt oikeistolaisten talonpoikien sisimpään; ja oikeistolaistalonpoika Andreitshukin ehdotus, „että hallitus esittäisi Valtakunnanduumalle lähiaikoina lakiehdotuksen maan määrää koskevan rajanormin säätämisestä suurmaanomistuksessa”,— tämä ehdotus, jota kannattivat kaikki oikeistolaiset talonpojat ja jopa maalaispapitkin, osoittaa parhaiten sen, miten talonpojat, vaikkapa olisivatkin oikeistolaisia, ymmärtävät „taistelun nälänhätää vastaan”.

Andreitshukin talonpoikainen „sisimmästä lähtenyt” vaatimus vielä ja vielä kerran (muistakaamme oikeistolaisten ja vasemmistolaisten talonpoikain julkilausuma maan jakamisesta niille, joilla sitä on vähän, tilanherrojen maiden pakollisen luovuttamisen tietä, muistakaamme, mitä puhuivat talonpojat keskusteltaessa marraskuun 9 pn asetuksesta, j.n.e.) todistaa sitä, kuinka agraarivallankumouksen tarpeellisuus tunkeutuu jopa oikeistolaistenkin talonpoikain tietoisuuteen ja kuinka taistelu nälänhätää vastaan liittyy heidän ajatuksissaan *erottamattomasti „maasta käytävään” taisteluun.*

Todellinen taistelu nälänhätää vastaan on mahdotonta ilman talonpoikien maanpuutteen poistamista, ilman talonpoikien verotaakan keventämistä, ilman heidän kulttuuritasonsa kohottamista, ilman heidän oikeudellisen asemansa jyrkkää parantamista, ilman tilanherrojen maiden konfiskoimista — *ilman vallankumousta.*

Ja tässä mielessä tämän vuoden kato on uusi muistutus siitä, että koko nykyistä järjestelmää, koko kesäkuun 3 pn monarkiaa odottaa kuolema.

„Rabotshaja Gazeta” № 7,
joulukuun 22 pnä 1911
(tammikuun 4 pnä 1912)

Julkaistaan „Rabotshaja Gazetan”
tekstin mukaan